

Bevarandeplan Natura 2000

(Enligt 17 § förordningen om områdesskydd 1998:1252)

Bergvattdalen, Årjängs kommun, Värmlands län

Områdeskod och namn:	SE0610243
Mittpunktskoordinat:	1279557 - 6617018
Totalareal:	25 ha
Fastställd av Länsstyrelsen:	2006-03-15
Områdestyp:	Området är utpekade enligt både Habitatdirektivet och Fågeldirektivet.
Fastigheter:	Årjäng kommun: Strömmer 1:38, Juskog 1:14
Ägandeförhållande:	Privat, Juskog AB

Beskrivning av området

Bergvattdalen är ett cirka 700 meter långt och knappt 300 meter brett naturskogsbestånd som är så gott som helt omgiven av ungskogar och kalhyggen. Området sträcker sig från Hässjemyrhöjden i öster, över ett höjdområde, och slutar i väster på höjden mellan Krokvatts- och Bergvattdalen. På tre ställen genomskärs området av djupa, nord-sydgående sprickdalar av vilka Bergvattdalen är den mest framträdande. Skogen består av äldre (100-120 år) granskog med gott inslag av lågor i olika dimensioner. Hela skogen har en rik förekomst av senvuxna granar. Inslag av asp, björk och rönn finns på sprickdalarnas sluttningar. Kärlväxtfloran i dalbottnarna är fläckvis kalkgynnad där den mest tydliga påverkan av kalk finns i den östligaste sprickdalen vilket begränsas av en mäktig lodvägg. Alldeles söder om den djupa sprickdalen finns en värdefull lövsumpskog med tydlig sockelbildning, gamla träd och relativt gott om döda lövträd.

Bergvattdalen utgörs till stor del av en nyckelbiotop. Här har man funnit flera signalarter och rödlistade arter, som t ex västlig njurlav, lunglav, aspgelélav och vedtrappmossa. Sett ur ett värmländskt perspektiv utgör området en stor areal sammanhängande gammelskog med höga naturvärden. År 2003 förklarades Bergvattdalen som naturreservat.

Ingående naturtyp enligt habitatdirektivet

Habitatkod	Habitatnamn	Areal (ha)
9010	Västlig taiga	20
9080	Lövsumpskog av fennoskandisk typ	0,5

Ingående arter enligt fågeldirektivet

Artkod	Artnamn
A104	Järpe <i>Bonasa bonasia</i>
A108	Tjäder <i>Tetrao urogallus</i>
A217	Sparvuggla <i>Glaucidium passerinum</i>
A223	Pärluggla <i>Aegolius funereus</i>
A234	Gråspett <i>Picus canus</i>
A236	Spillkråka <i>Dryocopus martius</i>
A241	Tretåig hackspett <i>Picoides tridactylus</i>
A409	Orre <i>Tetrao tetrix</i>

Bevarandesyfte och bevarandemål

Syftet med Natura 2000-området Bergvattdalen är att bidra till att upprätthålla så kallad gynnsam bevarandestatus för de ingående naturtyperna och de ingående fågelarterna på biogeografisk nivå. För att uppnå gynnsam bevarandestatus krävs att specifika bevarandemål uppfylls. I nedanstående tabell framgår bevarandemål för naturtyperna och fågelarterna som finns i Bergvattdalens Natura 2000-område.

Art/naturtyp	Bevarandemål*
Västlig taiga (9010)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 20 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Andel död ved/levande ved ska vara minst 1/x - Lövträdsandelen ska vara minst x %. - Icke inhemska trädslag ska saknas. - Sumpskogar har en ostörd hydrologi och hydrokemi. <p><i>Typiska arter</i></p>
Lövsumpskog av fennoskandisk typ (9080)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 0,5 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Mängden död/levande ved och trädslagsfördelningen ska vara x. - Diken eller annan verksamhet som kan påverka hydrologin får inte förekomma. <p><i>Typiska arter</i></p>
Järpe (A104) Tjäder (A108) Sparvuggla (A217) Pärluggla (A223) Gråspett (A234) Spillkråka (A236) Tretåig hackspett (A241) Orre (A409)	<p><i>Populationsutveckling</i></p> <p><i>Arternas livsmiljö</i> Utbredning av naturtypen 9010 bibehålls i minst 20 ha omfattning. Utbredning av naturtypen 9080 bibehålls i minst 0,5 ha omfattning.</p>

*/Bevarandemålen fastställs efter basinventeringen

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

För att de ingående naturtyperna, *västlig taiga* och *lövsumpskog av fennoskandisk typ*, samt arterna, *järpe*, *tjäder*, *sparvuggla*, *pärluggla*, *gråspett*, *spillkråka*, *tretåig hackspett* och *orre*, ska uppnå och bibehålla gynnsam bevarandestatus på lång sikt bör nedanstående förutsättningar uppfyllas.

9010 Västlig taiga

- Skoglig kontinuitet (naturlig åldersdifferentiering och artsammansättning hos de olika trädslagen).
- Naturvärden utvecklas huvudsakligen genom naturlig dynamik, vilket omfattar störningar, t ex stormfällningar, insektsangrepp, översvämningar och brand.
- Olika typer av substrat:
 - Död ved; grenar, torrakor, lågor mm i olika nedbrytningsstadier samt olika typer av bränd ved
 - Gamla och grova träd med dithörande barkstruktur
 - Lövträd av t ex asp, sälg och rönn
 - HålträdSubstraten utgör viktiga livsmiljöer för kryptogamer och insekter. Vissa av substraten är även viktiga som boplatser för fåglar.
- Ostörd hydrologi i myrmarker och sumpskogar.
- Påtaglig minskning av antalet typiska arter och deras populationer får ej ske.

9080 Lövsumpskog av fennoskandisk typ

- Kontinuitet av lövträd av varierande ålder och trädslag, främst klibbal, men också ask, asp samt gråal och björk kan förekomma.
- Olika typer av substrat:
 - Död ved; grenar, torrakor, lågor m.m. i olika nedbrytningsstadier samt olika typer av bränd ved
 - Gamla och grova träd med dithörande barkstruktur
 - Träsocklar
 - HålträdSubstraten utgör viktiga livsmiljöer främst för mossor men även epifytiska lavar och svampar samt för landmollusker och insekter.
- Naturvärden utvecklas huvudsakligen genom naturlig dynamik, vilket omfattar störningar, t.ex. stormfällningar, insektsangrepp och översvämningar.
- Översilad eller genomsilad mark med ostörd hydrologi.
- Ingen påtaglig minskning av naturtypens typiska arter.

A104 Järpe

Järpen föredrar tät flerskiktad barrskog med ett betydande inslag av lövträd (>10 %), främst al, björk och asp. Arten är som vanligast i sumpskogsområden, och rent generellt kan förekomst av surdråg, alkärr och bäckar sägas gynna arten. Lövträdsberoendet är särskilt utpräglat under vintern då järpen i stor utsträckning livnär sig på alknoppar, alhången och björkknopp. Sommartid lever arten till stor del på vegetabilier i form av bärris och andra växter.

Järpen är stationär året om inom sitt revir (25–50 ha). Etablerade par lämnar inte sitt område så länge miljön är intakt. Inte heller ungfågarna är särskilt rörliga och i de flesta fall sprider de sig endast några få km från födelseviret

A108 Tjäder

Tjädern kräver större sammanhängande skogsområden, som innehåller en variation både vad det gäller successionsstadier och skogstyper. Arten förekommer sällan i områden under 25 km². Vintertid kräver tjädern äldre successionsfaser av talldominerad skog, där den födosöker tallbarr och tallskott. På sommaren förekommer fågeln i varierande skogstyper, från gammal bärrik skog till nybildade hyggen. Våtmarksområden är även av stor betydelse för tjädern, främst på våren då hönan livnar sig på skott av tuvull men även som födosöksplats för kycklingarna, vilka livnar sig på insekter under de första veckorna. Förutom att tjädern kräver mycket stora, variationsrika skogsområden är den starkt knuten till speciella spelplatser, vilka den traditionsbundet besöker.

A217 Sparvuggla

Sparvugglan kräver tillgång på lämpliga boplatser i form av gamla bohål från större hackspett eller tretåig hackspett. Den optimala häckningsmiljön är gammal, flerskiktad grandominerad blandskog med rik förekomst av grova lövträd (främst asp, björk och al). Sparvugglan kräver tillgång på föda i form av gnagare och småfåglar.

A223 Päruggla

Pärugglan påträffas oftast i gränsområden till hyggen eller större myrar. Arten häckar främst i äldre granskog, men förekommer i all slags barrskog. I södra Sverige häckar den även i bokskog och grövre aspbestånd. Den häckar i bohål efter större hackspettsarter (främst spillkråka). Brist på naturliga boplatser kan kompenseras med holkar. Pärugglan kräver tillgång på föda i form av smågnagare och småfåglar. För god häckningsframgång krävs hög gnagartäthet. Vid år med brist på gnagare kan häckning utebli.

A234 Gråspett, A236 spillkråka och A241 tretåig hackspett

God tillgång på lövträd, framförallt asp, är ett gemensamt krav för hackspettarna. Död ved är en annan viktig faktor. Mindre påverkad, olikåldrad blandskog med inslag av sumpskogar utgör ett lämpligt habitat för hackspettarna. Äldre alstrandskog är även lämpligt habitat för den tretåiga hackspetten.

Skogsbrand har historiskt sett spelat en viktig roll för hackspettarna, på kort sikt genom insektsrikedom på brandfältet och på lång sikt genom bildandet av lövbrännor. Lämpliga häckningsplatser är grova stammar av främst asp, tall eller bok. Födan utgörs främst av vedlevande insekter och myror. Rotrötade granar med hästmyror är en favorit hos spillkråka, medan den tretåiga hackspetten gärna äter barkborrar.

A409 Orre

Orren är de öppna markernas skogshöna och häckar på hedar och mossar samt i tidiga successionsstadier efter kalhyggen och skogsbränder. I skärgårdsmiljö häckar arten på kala skär och öar och i fjälltrakterna kan den gå upp i fjällbjörkskogen. Liksom hos övriga

skogshöns är god tillgång på insekter mycket viktig för kycklingarnas överlevnad. Björkknoppar är en viktig diet under vinterhalvåret. Under sommarhalvåret är dieten mer varierad, men vegetabilier dominerar, bl.a. är blåbärsblom en viktig komponent.

Hotbild – vad kan påverka Natura 2000-området negativt?

Föreskrifter och skötselplan i gällande beslut om naturreservat bedöms på ett fullgott sätt hantera traditionell hotbild (skogsbruk, markavvattning och annan exploatering) mot de naturtyper och de fågelarter som finns inom området. Åtgärder som sker i det runtomliggande skogslandskapet kan dock indirekt utgöra hot mot Bergvattsdalens naturtyper och arter. För att tillfredsställa de olika fågelarternas krav på tillräckligt stora arealer lämplig livsmiljö krävs därför en god tillämpning av naturvårdshänsyn vid skogsbruksåtgärder inom de skogsbestånd som finns i det omgivande landskapet närmast Bergvattsdalen. Sur nederbörd samt ökat kvävenedfall är ett generellt hot som på sikt leda till negativa effekter för känsliga arter. Störst är hotet mot föroreningskänsliga kryptogamer.

Bevarandeåtgärder med tidplan

Följande bestämmelser bidrar på olika sätt till att naturtyperna *västlig taiga* och *lövsumpskog av fennoskandisk typ* samt arterna *järpe*, *tjäder*, *sparvuggla*, *pärluggla*, *gråspett*, *spillkråka*, *tretåig hackspett* och *orre* uppnår och bibehåller gynnsam bevarandestatus i Bergvattsdalens Natura 2000-område.

Gällande regelverk 2006

- Tillståndsplikt gäller enligt 7 kap 28 a § Miljöbalken för åtgärder eller verksamheter som på ett betydande sätt kan påverka miljön inom ett Natura 2000-område. *Tillstånd krävs inte för verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman/är nödvändiga för skötsel och förvaltning av området.*
- Pärluggla, sparvuggla, gråspett, spillkråka, tretåig hackspett och tjäder är fredade (3 § i jaktlagen (1987:259)). Fredningen gäller också arternas ägg och bon.
- Orre och järpe får jagas på de tider som anges i bilaga till jaktförordningen (1987:905). Övriga tider på året är den fredad (3 § i jaktlagen (1987:259)). Fredningen gäller också dess ägg och bon.
- Enligt 1 a § Artskyddsförordningen är det förbjudet att avsiktligt störa fåglarna, särskilt under deras parnings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttningsperioder. Det är även förbjudet att skada eller förstöra djurens fortplantningsområden eller viloplatsar.
- Nordvästra delen av Natura 2000-området ingår i ett större område av riksintresse för friluftsliv enligt 3 kap 6 § MB samt riksintresse med geografiska bestämmelser enligt 4 kap 2 § MB.
- Natura 2000-området är sedan 2003-02-18 skyddat som naturreservat. Syftet med naturreservatet är att bibehålla den gamla naturskogen med rik förekomst av död ved, grova lövträd och att bevara och förstärka förutsättningarna för de skogslevande arter som finns i området. För att Bergvattsdalens naturskog ska behålla sin naturvärden lämnas större delen av området för fri utveckling. Vissa mindre naturvårdsåtgärder såsom selektiv ringbarkning och avverkning etc. kommer att göras för att gynna lövet.

Bevarandestatus idag

Nationellt

9010 Västlig taiga

Naturtypens naturvärden är kopplade till naturlig gammal skog med lång skogskontinuitet, gamla träd och död ved, samt även till brandfält och yngre naturliga successionsstadier. Flera organismgrupper finns representerade bland de karaktärsarter och rödlistade arter som förekommer i naturtypen; insekter, lavar, svampar och mossor.

Denna mycket heterogena naturtyp finns spridd i hela den boreala delen av landet. De största arealerna finns i Norrlandslänen och där finns även mycket av de största naturvärdena, även om områden med höga naturvärden finns i hela landet. Naturvärden kopplade till granskog är speciellt riktade mot nordboreal region, men finns även i sydboreal. Tallskogar, brandfält och triviallövskogar har olika artsammansättning beroende på var i landet de ligger och kan därför ha höga naturvärden i hela den boreala regionen. Vissa trakter i fr.a. delar av Norrbotten, Västerbotten och Västernorrland, samt i bl.a. Orsa finnmark och nere i sydöstra Kalmar län har en mer påtaglig brandkontinuitet.

Västlig taiga är ett svensk-finskt tillägg och Sverige/Finland har därmed ett särskilt ansvar för naturtypen inom EU. Historiskt sett är förlusten av västlig taiga mycket stor och endast några få procent återstår (ca 3 % av 21 milj. ha) i boreal region. Produktionsskogsbruket är det största hotet mot naturtypen och dess naturvärden. Bristen på död ved, gamla träd och brandfält leder till en utarmning av artstocken och utdöendet av arter ligger inte i fas med den kvarvarande arealen. Mycket tyder på att flera arter endast lever kvar i restpopulationer som kommer att dö ut inom en snar framtid. Det är därför av stor vikt att så mycket som möjligt av naturtypen undantas skogsbruket. Avsaknaden av brand är också ett problem för naturtypens naturliga dynamik och artinnehåll.

9080 Lövsumpskog av fennoskandisk typ

Sumpskogar förekommer ofta insprängda bland andra skogstyper, varför det är svårt att avgöra naturtypens omfattning och bevarandestatus. Enligt uppskattningar finns mellan 15 och 20 000 hektar lövsumpskogar i landet. Lövsumpskogarna fördelas främst på skogar med klibbal, ask och asp i södra och mellersta Sverige samt gråal och glasbjörk längre norrut. Sumpskogarna har stor betydelse för florans och faunas i skogslandskapet och inslag av sumpskog höjer väsentligt ett områdes naturvärden. Med tanke på den kraftiga förlusten av naturtypen västlig taiga antas även att stora arealer av sumpskog har gått förlorade. Det största hotet mot sumpskogarna har varit skogsbruk och är så än idag. Dagens kvarvarande sumpskogar bör bevaras genom naturvårdshänsyn inom skogsbruket. Det är dock viktigt att påpeka att även intilliggande avverkningar innebär hot mot gynnsam bevarandestatus, då hydrologin och luftfuktigheten kan förändras.

Bergvattdalen

Bergvattdalens naturskog utgör ett representativt exempel på naturtyperna *västlig taiga* och *lövsumpskog av fennoskandisk typ*. Skogens ålder, struktur och artsammansättning pekar på att naturliga processer formar skogen, även om det dock finns spår från tidigare avverkning. Några tecken på tidigare skogsbränder har inte hittats inom området.

Förekomsten av typiska arter för *västlig taiga* och *lövsumpskog av fennoskandisk typ* inom området är t ex garnlav, lunglav, bårdlav, tretåig hackspett och tjäder. Flera rödlistade arter påträffas även, till exempel västlig njurlav, aspgelélav och vedtrappmossa. Flera av de ingående arterna är signalarter. Signalarterna indikerar lång skoglig kontinuitet både vad det gäller levande barr- och lövträd men även olika former av död ved. Signalarterna indikerar också att området har hög och jämn luftfuktighet. Fågelarterna och kryptogamerna i området indikerar kontinuitet både på bestånds- och landskapsnivå.

Baserat på ovanstående karaktärer bedöms bevarandestatusen för naturtypen *västlig taiga* och *lövsumpskog av fennoskandisk typ* inom Bergvattdalens Natura 2000-område i dagsläget vara gynnsam.

Nationell bevarandestatus för ingående fågelarter

A104 Järpe

Den svenska populationen har uppskattats till drygt 100 000 par. Järpen häckar i samtliga län utom på Gotland. Järpen saknas även på Öland (H län). Det svenska beståndet beräknas utgöra cirka 17 % av det europeiska utanför Ryssland.

Något direkt hot mot artens fortlevnad i Sverige finns inte. Järpen missgynnas dock på flera ställen p.g.a. ett intensivt och storskaligt skogsbruk och generellt sett torde arten ha minskat kraftigt under den senaste 40-årsperioden. I starkt fragmenterade skogslandskap med isolerade lämpliga bestånd mindre än 25 ha saknas i allmänhet järpen.

A108 Tjäder

Den svenska populationen har uppskattats till 84 000 - 110 000 par (1990-talets mitt), vilket utgör ca 10 % av det europeiska beståndet (inkl. europeiska Ryssland). Tjädern häckar i samtliga län utom Gotland.

På norra Öland försvann de sista tjäderna under 1980-talet. Starka minskningar har under de senaste 30 åren registrerats i Götaland och Svealand och även lokalt i Norrland. Orsaken till minskningen av tjäder beror främst på det storskaliga skogsbruket där landskapet kraftigt fragmenteras och stora monokulturer av gran och tall ersätter den tidigare, mer varierade skogen. Totalt sett finns dock inget hot mot artens fortlevnad i Sverige.

A217 Sparvuggla

Sparvugglan häckar i samtliga svenska landskap utom på Öland och Gotland. Arten är som vanligast i södra och mellersta Sveriges skogsbygder. Tätheterna avtar norrut och arten är sparsamt till sällsynt förekommande i det inre av Norrland. Det svenska beståndet har beräknats till mellan 12 000 och 16 000 par, vilket utgör bortemot hälften av det samlade europeiska beståndet. Huvuddelen av de europeiska sparvugglorna finns i de norra delarna (Norge, Sverige och Finland). Reliktbestånd finns i bergsskogar i Centraleuropa. Artens beståndsutveckling är i princip helt okänd. Flera tecken tyder dock på att det skett en expansion söderut under den senare delen av 1900-talet. BirdLife International listar sparvugglan som *secure* i Europa, men menar att det är angeläget att Europa tar ett ansvar i artens bevarande.

A223 Pärluggla

Under 1900-talet har pärlugglan spridit sig söder ut i landet och häckar idag i samtliga svenska län. Arten saknas dock på Öland. På Gotland häckar ett tiotal par. Beståndet är som starkast i större sammanhängande barrskogsområden och förekomsterna längs kusterna och på de stora slättområdena i södra och mellersta Sverige är svaga. Tätheterna avtar i de inre delarna av Norrland, förmodligen främst p.g.a. klimatiska orsaker.

Det häckande beståndets storlek varierar kraftigt mellan olika år beroende på smågnagartillgången. Under goda år handlar det om i storleksordningen 18 000–24 000 par, och under toppår om ännu mer – kanske uppemot 40 000 par. Sedan 1980-talet har det skett en kraftig total minskning av pärluggla. Troligtvis kan detta förklaras av att de regelbundna sorkcyklerna upphört. I Västerbotten har beståndet av pärlugglor minskat med 75 %.

Pärlugglan är nomadisk över stora delar av den norra barrskogsregionen. Detta gör att man bör vara försiktig med att uttala sig om beståndsförändringar i enskilda länder. Istället måste man försöka följa utvecklingen över stora sammanhängande arealer – Norge, Sverige, Finland och västra Ryssland utgör förmodligen en enhet. Det nordeuropeiska beståndet överstiger förmodligen 30 000 par även under dåliga år, under goda år kan det kanske handla om uppemot 100 000 par. Förutom i norra Europa finns små häckande bestånd i skogs- och bergstrakterna i Centraleuropa, totalt i storleksordningen drygt 10 000 par.

BirdLife International listar pärlugglan som *secure* i Europa, men menar att det är angeläget att Europa tar ett ansvar i artens bevarande.

A234 Gråspett

Häckande bestånd av gråspett finns i O, C, U, T, S, W, X, Y, Z, AC och BD län. Det häckande beståndets storlek är svårbedömt. En aktuell uppskattning är 700-1 000 par. Detta motsvarar ungefär 1 % av det samlade europeiska beståndet på cirka 100 000 par. Arten förekommer vida spritt i centrala och östra Europa med särskilt goda bestånd i Tyskland och Rumänien.

Sedan mitten av 1970-talet har antalet observationer av gråspett sakta men säkert ökat i antal. Upprop i radio och dagspress tillsammans med inventeringar har visat att arten har en spridd förekomst över hela norra Sverige. Det förefaller dessutom som att en viss ökning sker i de södra delarna av utbredningsområdet, särskilt i C, U och T län där arten numera regelbundet observeras betydligt längre söderut än för 20 år sedan.

BirdLife International listar gråspetten som *declining* i Europa och menar att det är angeläget att Europa tar ett ansvar i artens bevarande. Arten är placerad i SPEC kategori 3, vilket innebär att dess utbredning inte är koncentrerad till Europa, men att det europeiska beståndet har en otillfredsställande bevarandestatus.

A236 Spillkråka

Spillkråkan har under 1900-talet spridit sig söderut i Sverige, troligtvis på grund av att skogsarealen i landets södra del har ökat kontinuerligt. Spillkråkan häckar i samtliga svenska län, dock fåtaligt i Norrlands inland. Det svenska beståndet uppskattas till 20 000 - 35 000 par. Detta motsvarar ungefär 10 % av det samlade europeiska beståndet på 200 000 - 265 000 par. Beståndet i södra Sverige förefaller vara tämligen stabilt. Utvecklingen i Norrlands inland

är mera osäker, främst beroende på de låga tätheterna och att inventeringsunderlaget är väl litet. BirdLife International listar spillkråkan som *secure* i Europa, men menar att det är angeläget att Europa tar ett ansvar i artens bevarande.

A241 Tretåig hackspett

Tretåig hackspett häckar regelbundet i mellersta och norra Sverige, men är numera ovanlig söder om den biologiska norrlandsgränsen. Det svenska beståndet beräknades vid mitten av 1990-talet till mellan 5 500 och 7 500 par, vilket utgör cirka 10 % av det samlade europeiska beståndet på knappt 60 000 par. Arten förekommer främst i den boreala zonen i norra Europa, men reliktbestånd finns i Alperna, Karpaterna och andra bergsområden i Centraleuropa.

Det svenska beståndet har minskat kraftigt under hela 1900-talet och i ökande takt efter 1950. Minskningen i de kustnära, av skogsbruk hårdast påverkade delarna av Norrland uppgår förmodligen till minst 80 %. Som en följd av detta har tyngdpunkten i artens förekomst gradvis förskjutits allt längre in mot de klimatiskt mer utsatta och totalt sett mindre produktiva fjällnära skogsområdena.

Tretåig hackspett är rödlistad i kategorin *sårbar* (VU) i Sverige. BirdLife International listar tretåig hackspett som *declining* i Europa och menar att det är angeläget att Europa tar ett ansvar i artens bevarande. Arten är placerad i SPEC kategori 3, vilket innebär att dess utbredning inte är koncentrerad till Europa, men att arten inom regionen har en otillfredsställande bevarandestatus.

A409 Orre

Den svenska orrepopulationen uppskattades under 1990-talets mitt till minst 170 000 par, vilket utgör ca 20 % av det europeiska beståndet. Orren häckar i samtliga svenska län men saknas på Öland. Flera uppgifter från Götaland och Svealand tyder dock på att orrestammen minskat kraftigt under 1990-talet. Minskad areal ljunghed och tätare skogar med låg lövträdsandel är det största hoten mot orren.

BirdLife international listar orren som *sårbar* i Europa. Arten är placerad i SPEC kategori 3, vilket innebär att den globala populationen inte är koncentrerad till Europa men att arten har en otillfredsställande bevarandestatus i området.

Bevarandestatus för fågeldirektivets arter i Bergvattdalen

Fågelarterna förekommer sparsamt-allmänt i och omkring Bergvattdalens skogslandskap. Uppgifter om populationernas storlek och trender saknas. Bevarandestatus oklar men troligen gynnsam för samtliga arter.

Uppföljning

För att bedöma naturtyper och arters bevarandestatus krävs uppföljning av uppsatta bevarandemål. Vid uppföljning utvärderas även befintliga bevarandeåtgärder för att se om de fyller sitt syfte. Om en befintlig bevarandeåtgärd inte har avsedd effekt kommer åtgärden att justeras. Nedan beskrivs när och hur de olika bevarandemålen ska följas upp.

Uppföljningsprojekt är under utarbetande. Komplettering kommer att ske då projektets riktlinjer och metoder är möjliga att tillämpa.

Bilaga

1. Karta över Natura 2000-områdets avgränsning.
2. Karta över ingående naturtypers utbredning (klart efter basinventeringen)

Referenser

Länsstyrelsen Värmland, Miljöenheten. *Beslutsunderlag och skötselplan till Bergvattdalens naturreservat*. Beslut 2003-02-18. Karlstad.

Länsstyrelsen i Värmlands län. *Områden av riksintresse för naturvård och friluftsliv*. Rapport 1988:11.

Länsstyrelsen i Värmlands län. *Områden av riksintresse för naturvård, friluftsliv, kulturminnesvård samt områden med geografisk bestämmelser*. Rapport 1988:11(1)

Naturvårdsverket. *Natura 2000- Art och naturtypsvisa vägledningar*. (<http://www.naturvardsverket.se>) 05-03-02

Nitare, J. 2000. *Signalarter – indikatorer på skyddsvärd skog, flora över kryptogamer*. 2:a upplagan. Skogsstyrelsens förlag, Jönköping.

SVS Nyckelbiotopsinventering